

‘Nu moet je echt gaan slapen’, zegt Eva, terwijl ze Daans hoofdkussen goed legt.

Daans vader en moeder moeten tot ’s avonds laat werken in het ziekenhuis, en daarom komt Eva altijd op hem passen. Dat vindt Daan best leuk, want er is niemand die zulke spannende verhalen kan vertellen als zij.

‘Toe...’ zegt hij. ‘Nog eentje!’

Eva kijkt hem aan. Dan glimlacht ze.

‘Maar daarna ga je slapen. Beloofd?’

Daan knikt en trekt het dekbed tot onder zijn kin.

Eva gaat op het bed zitten en kijkt naar haar handen. Aan een van haar vingers zit een ring met een grote parel.

‘Lang geleden, toen ik nog klein was, verdween mijn grote broer Tom’, begint ze.

Tom was mijn beste vriend. Hij was altijd lief voor me. Op een dag had hij voor elk van ons een fluit gemaakt. Maar toen verdween hij opeens, zomaar. We zochten dagenlang, maar konden hem niet vinden. Hij was spoorloos. 's Nachts hilde ik mezelf in slaap en mijn ouders wisten niet hoe ze me konden troosten. Dagen werden weken, weken werden maanden en ik begon te beseffen dat ik mijn broer waarschijnlijk nooit meer terug zou zien.

Op een avond lag er een groot pak voor me op tafel.

Mijn vader en moeder keken me aan.

'Maak maar open', zei mijn vader.

In het pak zat een nieuwe, rode slee. Als Tom er nog geweest was, zouden we meteen naar buiten gered zijn om sleetje te rijden. Maar nu had ik geen zin. Ik keek naar mijn ouders en zag hoe teleurgesteld ze waren. Niets wat ze deden kon me weer vrolijk maken. Zuchtend deed ik mijn jas aan en ging naar buiten met de slee.

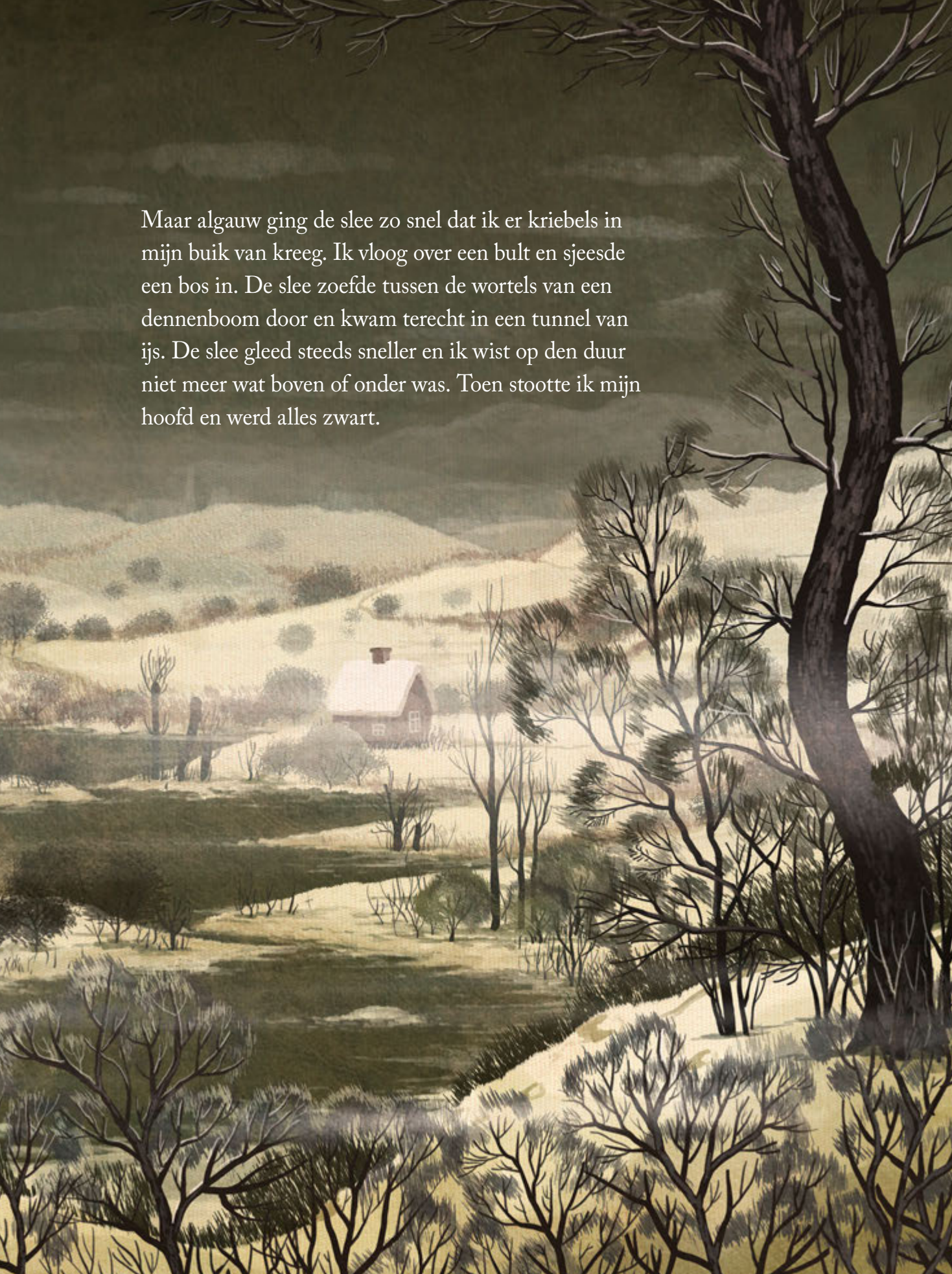

Ik ging naar de top van de heuvel en dacht aan de treurige gezichten van mijn ouders. Ik zou één keer van de heuvel naar beneden sleeën, om hen een plezier te doen. In mijn zak voelde ik de fluit die Tom me gegeven had. Ik ging op de slee zitten en keek naar de dwarrelende sneeuwvlokjes. Toen zette ik me voorzichtig af.

Maar al gauw ging de slee zo snel dat ik er kriebels in mijn buik van kreeg. Ik vloog over een bult en sjeesde een bos in. De slee zoefde tussen de wortels van een dennenboom door en kwam terecht in een tunnel van ijs. De slee gleed steeds sneller en ik wist op den duur niet meer wat boven of onder was. Toen stootte ik mijn hoofd en werd alles zwart.

‘Wakker worden, kleine Spriet! Wakker worden!’

Langzaam deed ik mijn ogen open. Waar was ik in hemelsnaam? Ik lag op een zandstrand en overal om me heen stonden mensen te lachen en grapjes te maken. Of nee... Het waren geen mensen. Het waren insecten! Ik wreef in mijn ogen om te zien of ik niet droomde. Maar het was echt! Er waren mieren en spinnen die in het water plonsden en in het zand speelden, en hoog boven mijn hoofd zoemden libellen heen en weer.

‘De kleine Spriet is wakker!’ riep iemand achter me.

Ik draaide me om en was zo verbaasd dat ik hardop moest lachen.

